

LOV og EVANGELIUM

Nr. 9

NOVEMBER 1995

31. årgang

Ver frimodig og sterk!

Av Dag Rune Lid

Åndssituasjonen mellom Guds folk både i bygd og by er slik at mange Guds born held på å misse motet i vårt kjære Noreg i dag. Me opplever at "Jerusalems murar" blir brotne ned mange stader, og det er som fienden trengjer seg på over alt. Den åndelege situasjonen i folket går fra vondt til verre – og mang ein kjempande kristen spør: Kva skal me gjere?

Herre, opne våre augo!

I 2. Kongebok 6 er det ein som stiller akkurat det same spørsmålet. Elisa og tenaren hans var omringa på alle kantar av fiendehøren til den syriske kongen, og situasjonen såg mørk og håplaus ut. Det var ikkje fritt for at tenaren sitt hjarta byrja å bli gripe av angst, når han såg kor overveldande fienden såg ut. Så kjem han til profeten og spør: **Kva skal me gjere?**

Kanskje du også opplever situasjonen som denne tenaren til Elisa. Herren har mange slike tenrarar også i Noreg. I bygd og by, i kyrkje og bede-

hus, heilage menn og kvinner som er i naud over situasjonen i folket vårt. Det er nettopp slike tenrarar Herren kan få ta seg av. Slike som er kome i naud, men ikkje finn noko hjå seg sjølv å finne trøyst i, men i si naud må vende seg til den himmelske Meister og spørje, kva skal me gjere? Paulus, ein av dei som stod fremst i åndskampen i si samtid seier: "Difor er eg ved godt mot i vanmakt og mishandling, i naud, i forfølging og trengsler for Kristi skuld. For når eg er veik, då er eg sterk."(2. Kor. 12.10) Dette kunne han seie fordi han hadde erfart at Kristi kraft blei fullenda i veikskap, i naud.

Slik er det Herren arbeider i dag også for å töme menneske for trua på eigen dugleik i åndskampen, for om mogleg å danne tenrarar som i sitt indre må løre å berre vere avhengig av Herren og det han formår. Men då er det også Herren kan få gripe inn, og gjere det umoglege mogleg – ingen ting er for vanskeleg for Gud. Men der det er åndskamp er det også

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansværlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærø, tlf./fax 51433685

Faste medarbeidere i bladet:
Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.
Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

kamp, og Paulus seier: "Brør, be for oss at Herrens ord må ha fritt løp." (2. Tess. 3.1) Me treng også å be om at Herrens ord må ha fritt løp mellom oss, kva kan ikkje då få skje?

Kva svarar profeten på tenaren sitt spørsmål? "Ver ikke redd! Dei som er med oss er fleire enn dei som er med dei." Han undra seg kanskje denne tenaren over slik tale, med sitt blotte auga såg han då at fienden var så overveldande. Men likevel var det noko han hadde erfart med sin Herre og Meister, og det var at hans Ord var til å stole på.

Kva er det hans Meister gjer? Jau, han vender seg i bøn til sin himmelske far og seier: "Herre! Opna augo hans så han kan sjå!" Trur du den himmelske far høyrer slike bøner? Ja, Guds Ord vitnar om det. Jesus sjølv seier: "Kom til meg, alle som strevar og har tungt å bere, og eg vil gje dykk kvile." (Mat. 11.28) Kva skjedde med tenaren? Det står at "Herren opna augo på guten, og han fekk sjå at fjellet var fullt av hestar og eldvogner rundt ikring Elisa." Han fekk sjå at situasjonen var i Guds hand, sjølv om det såg ut som fienden ville sigra.

Ha tru til Gud!

Guds folk er eit sigrande folk, men det er berre det at sigeren er løynt i fornedring, fordi dei har fått arv med Kristus. For menneskeauga ser det ut for at Guds rike tapar, og går under. "Her går de foraktet, har møye, An-

forts. side 166

En lykkelig beslutning

Av Jon Espeland

Som menneske møter du tidlig valgets kvaler. Fra de første barneår settes du på valg i mange situasjoner. Det spørres om et ja eller nei, og du rives mellom skal og skal ikke. Du må velge og ta konsekvensene av ditt valg.

Når et menneske kommer inn under Guds Ords forkynnelse, blir det stilt på et alvorlig valg. Vil du følge Jesus eller leve i verden? Velger du frelse og evig liv eller dom og evig fortapelse? Når Ordet når inn til hjertet, peker det på syndens alvor og fortapelsens gru. Mennesket kommer i angst for sin syndeskyld og den hellige Guds rettferdige vrede. Da blir ikke valget vanskelig. Den fortapte synderen velger Jesus av all sin kraft og forstand. Jesus blir ikke bare et valg, han blir selve redningen.

Velg i dag

Det er godt og nødvendig for synderen å ta et slikt valg og velge syndenes forlatelse framfor syndens straff under Guds brennende vrede. Valget er en beslutning om å følge Jesus og si ja til syndenes forlatelse og nei til verden og syndige lyster og begjør. Dette er en lykkelig beslutning i et menneskes liv. Ja, det er helt nødvendig for en synder å treffe en slik salig beslutning. "Velg i dag hvem dere vil tjene", sa Josva til Is-

raelsfolket. Han stilte folket på valg.(Josva 24.15)

Sjelefanden ønsker på ingen måte at et menneske skal velge Jesus. Djævelens strategi er klar: Han ønsker først og fremst at et menneske aldri skal høre Guds Ord. Derfor er hedenskapet djævelens ypperste frukt og beste redskap. Dernest ønsker han å dysse i søvn og binde i synd dem som mot hans vilje og strev likevel kommer inn under Guds Ords forkynnelse. Og når Ordet likevel vekker, og synderen kommer i nød for sin sjel og velger Jesus, setter djævelen inn sin kriseplan: Synderen skal lokkes til å stole på sin beslutning og sette sin lit til det lykkelige valg han har tatt. Med den strategien har djævelen hatt betydelig hell.

Mange som bører kristennavnet, vitner stadig om sin beslutning, sitt valg og sin bestemmelse om å følge Jesus. Deres bestemmelse ble vendepunktet i livet og beslutningen er selve plattformen som deres frelse er basert på. Når djævelen slik får lurt synderen til å sette sin lit til sin beslutning, er slaget vunnet. Han har synderen i sitt garn og fører sjelen mot helvetes pine.

Bare Jesus kan frelse

La det være helt klart: Bare Jesus kan frelse din sjel! I Lukas kap. 15 leser

vi om den fortapte sønn. Han levde i synd og uguadelighet i et fremmed land langt borte fra sin far. Han var et verdslig menneske og en synder tvers i gjennom. I denne hans fortapte situasjon ble han vekket opp av Guds Ånd. Det står at "han kom til seg selv" og han tok beslutningen og sa: "Jeg vil stå opp og gå til min far". Den fortapte sønn tok sitt livs viktigste beslutning. Han bestemte seg for å gå til han som kunne frelse ham. Og han stod opp og kom til sin far. Men da han ennå var langt borte, så hans far ham, og han fikk inderlig medynk med ham. Han løp ham i møte, falt ham om halsen og kysset ham(Lukas 15.17–20).

Ser du den fortapte sønn i fars armer? Far slo armene omkring ham og kysset ham! Gutten fikk ligge i frelsearmene og falle til ro ved frelserens bryst. Og faren fant fram den beste kledningen, rettferdighetens drakt, og kleddde ham i den. Vi ser det så klart i denne teksten: Det var ikke den viktige beslutningen som frelste den fortapte sønn. Han var like fortapt og syndig etter han hadde tatt sin beslutning. Det var farens uforskyldte nåde som frelste gutten. Gutten tok et klokt valg, og han gjorde det eneste rette da han stod opp og gikk til sin far. Likevel var det ikke det **gutten gjorde** som frelste ham, men det **faren gjorde** da han tilgav hans synd for Jesu skyld og kleddde ham i rettferdighetens drakt.

Dersom din omvendelse og din be-

slutning er din trøstegrunn, er du i stor åndelig fare. Men dersom Kristus og hans død for deg på Golgata er din eneste trøstegrunn, så gir Gud selv og hans ord salige og sikre løfter om en evig frelse og himmelsk lykke. For Jesu, hans sønns blod renser fra all synd (1. Joh. 1.7). Det er salighetens grunn.

"For alt det som er født av Gud, seirer over verden."

(1. Johs. 5.4)

Apostelen taler slik for å formane de kristne til at de, dersom de tror, også skal være innstilt på å vise kraften og holdbarheten i sin tro med gjerning og liv. Han har også skrevet dette brevet, for fremfor alt å tukte de falske kristne som vel gjerne hører på når det blir sagt at vi gjennom Kristus alene blir salige og at vår innsats og gjerning ingenting fortjener. De mener så at når de har hørt dette, så er de også kristne og behøver ikke å gjøre noe, behøver ikke å kjempe. De er ikke klar over at ved troen og ut av troen skal nye mennesker stå fram som overvinner verden og djevelen.

Det kan på ingen måte kalles å være født av Gud, dersom man likevel fortsetter å være i sitt gamle, døde, verdslige vesen etter djevelens vilje, blir liggende i synden og lever i synden slik som en før har gjort. Nei, det gjelder å stå djevelen imot og hele hans rike. Derfor, om du ikke overvinner verden, men slik lar deg overvinne, kan du vel kanskje rose deg av troen og av Kristus, men dine egne gjerninger vitner mot deg at du ikke er Guds barn. Guds barn legger seg ikke til ro i synden.

Martin Luther

Vår oppgave og vårt kall

Av Niels Ove Vigilius

Vår gudgitte oppgave og vårt kall.(....) Det er en profetisk oppgave, et kall til å forkynne Guds ord – både lov og evangelium – for alle mennesker uten forskjell og uten personsanelse.)

Tre ting især har vi bruk for, og må vi legge vekt på i dagens situasjon:

1. Aller først **bønn, påkallelse og forbønn**, ikke minst for alle i ansvarsfulle stillinger(1. Tim. 2.1–2).

2. En av hellig åndsmakt, gjennomtrengt og båret, fryktløs og uavkortet **forkynnelse av Guds lov**, som skjører så dypt at den ikke blott rører ved og rammer det ytre mennesket, lemmene og gjerningene. En forkynnelse med personlig og direkte adresse, som trenger tvers igjennom til hjertet og samvittigheten og der får lov til å bløtlagge alt, så hver den som hører, får en tilstoppet munn og kommer til å stå straffskyldig for Gud – fariseeren så vel som tolleren, den i menneskers øyne fullstendig uangripelige så vel som den i moralsk forderv og perversjon dypest nedbøyde og verst tilslølte.

Og i uløselig sammenheng hermed må da lyde en like så klar og uavkortet **forkynnelse av Guds evangelium**, av Ordet om Kristus som korsfestet og oppstanden. I Ham har Gud skjenket oss alle – uten forskjell – alt! Da vil der nok også iblant oss skje noe av de samme som engang i Efesus og hele pro-

vinsen Asia, som kom i opprør alene på grunn av apostelen Paulus forkynnelse (Ap. gj. 19)

3. De troendes **liv i hellig guds-frykt**, selvoppofrende kjærighet og altovervinnende glede. (Fil. 2,12–18 mfl.)

Hvor disse tre ting kjennetegner menighetens liv, der øves også kristen innflytelse på hele den omgivende verden i et omfang og av en så gjennomtrengende karakter, at alle våre forsøk på å utrette noe tilsvarende gjennom protester og demonstrasjoner, politisk innsats og presisjoner av både det ene og det andre slag bare tar seg ut som en prostitusjon av egen avmakt og åndsfattigdom i sammenligning med dette.

Tenk bare på, hva **Guds lov og Guds evangelium, forkynt "ikke... i ord alene, men i kraft og i Helligånd og i full visshet"** (1. Tess. 1.5), beviste seg mektig til å utrette i de tre første århundre av oldkirkens historie, på reformasjonstiden, gjennom den puritanske-metodistiske vekkelse i England og Amerika på 1700-tallet eller gjennom pietismen og 1800-tallets folkevekkelser i Tyskland og Norden.

Hjem føler da trang til annet enn å falle på sitt ansikt, i ydmykhet bekjenne sin fattigdom, usselhet og vantro og rope av dypest nød til Ham om forbarrelse.

"Akk, Fader! La ditt ord og Ånd
dog rett få overhånd!

.....
Kom, gi oss samme lys og kraft,
som fedrene har hatt! (H.A. Bror-
son)

Herren er den samme i dag, som
Han var i går, og Han er **mektig til å**
gjøre det samme i dag som i slektene
før oss.

"For så sier Herren, hørskarenes
Gud: Enda en gang, om en liten stund,
vil jeg ryste himmelen og jorden, havet

og det tørre land. Jeg vil ryste alle fol-
kene, slik at alle folkenes lengsel skal
komme, og jeg vil fylle dette hus med
herlighet, sier Herren, hørskarenes
Gud." (Haggai 2.6–7) Det **skjer!** Det
skjer **snart!**

"For ennå må synet vente en tid.
Men det haster mot enden og lyver ikke.
Om det dryger, så vent på det! For
komme skal det, det skal ikke utebli."
(Habakkuk 2.3)

**Fra boka "Vejen mellom afveje-
ne", 1981.**

**Da sa jeg: Se jeg kommer - i bokrullen er det skrevet om meg - for å
gjøre din vilje. -- og ved denne vilje er vi helliget ved ofringen av Jesu
Kristi legeme en gang for alle.** (Hebr. 10.7 og 10).

Dra nå en riktig slutning av dette. Når
Gud således forkynner for oss at han
har gitt sin enbårne Sønn til et blodig
offer for våre synder, er de da ikke til-
strekkelig sonet? Eller gjelder ikke
Kristi blod for alle synder? Har Kris-
tus gitt sitt blod bare for de troendes
synder, og bare for spesielle småsyn-
der?

Luther sier: "Kristus har sannelig
ikke latt sitt blod flyte bare for tenkte
og oppdiktede synder. Nei, det var for
virkelige synder, ikke bare små, men
også store og svære. Og ikke bare for
slike som du har seiret over og som
hører fortiden til, men også for slike
som ennå er sterke, mektige og her-
skende." Hvordan skulle vi ellers få
hjelp og forsoning for synder som er
mektige og herskende? Hvor skulle vi
få kraft til å døde og overvinne slike

synder dersom vi ikke først ved troen
fikk forlatelsens trøst og glede?

Bare dette gir styrke til å overvinne
de mektigste synder. Vi må først få
forlatelse, fred og glede i Den Hellige
Ånd, før vi kan få kraft til å kue syn-
den. Alt er sonet, alt er fullbrakt. "Alt
er ferdig, kom til bryllupet!"

Og hva vår omvendelse, anger og
hele nådens orden angår, skal du smått
om senn få lære at alt er fullført og
samler seg i ett punkt: Du er ulykkelig
over dine synder og ditt hjertes ond-
skap, og søker din frelse alene i Kristi
forsoning. Dette er omvendelsens og
nådens orden. For alt er i Kristus! Alt
annet er intet! "Den som har sønnen
har livet."

C.O.Rosenius

Hva er visshet?

Av Olav Valen-Sendstad

Hva kommer det av at noen sjeler får visshet så å si straks de i Ordet tror og griper Jesus, mens andre kanskje lenge må holde på ordet uten å smake visshet?

Det beror på at Gud aldri gir noen sjel frelsesvisshet før han ser *det er sannhet i våre hjerter at alle støtter er falt, så vi alene henger på Guds ord som den rette grunn.* Så lenge det ennå finnes noen trøst i oss til oss selv, til vår tilstand, til vår fromhet, våre bønner, anger osv., så lenge uteblir frelsesvissheten. Men når vi slik blir fortapte i oss selv, at vi er ganske nakne for Gud og *intet har*, uten to tomme hender og en uendelig skyld, en lukket munn og en forstummet egenrettferdighet – da er sannelig heller ikke Herren langt borte! Får han da hviske *Ordet* i ditt hjerte, da kommer *vissheten*.

Vissheten ligger i *troen* som i et nøtteskall. Når den arme, nakne *tro* henger på *Ordet*, da springer *vissheten* fram som liv av troens spire. Troen har vissheten i seg selv. Derfor heter det i Skriften at "tro er full visshet om det som håpes" (Hebr. 11.1), og salmisten synger:

Vår *tro*, er den forvissning på
at vi Guds nåde have,
som ingen av seg selv kan få,
men som er Åndens gave.

Det er en forskjell på tro og visshet. Og den vil vi beskrive med et bilde.

I forrige århundre en gang var et misjonsskip på vei til misjonsmarken, da det møtte et sjørøverfartøy. Misjonørene og sjøfolkene samlet seg da i sin store nød i skipssalongen – og ropte til Gud om hjelp og beskyttelse. Da nå sjørøverne kom ganske nær, så de fra misjonsskipet at de plutselig forandret kurs og seilte bort. De forstod ikke sammenhengen, om de enn så en underfull bønnhørelse, så de ikke ble til skamme i *sin tro* –.

Noen år senere kjøpte en av disse misjonørene en slave og tok ham til seg. En dag fikk han høre den underlige historien: Slaven hadde vært sjørøver, før han ble tatt til fange av andre røvere og solgt som slave. En dag styrte de mot et skip, for å plyndre det. Men da de kom på nært hold, fant de det best å legge kursen helt om, for langs rekken på skipet stod det tett i tett med sterkt bevæpna menn.

Da fikk misjonøren *visshet* om den måten Gud hadde frelst dem på.

Uten å presse dette bildet, kan det fortelle oss forskjellen på *tro og visshet*. Den gang misjonørene i sin nød ropte til Gud, og i *troen* forventet hans hjelp, da ble de hjulpet, selv om det hele var gåtefullt for dem. Da de imidlertid fikk høre om slavens syn, da fikk de i og med denne beretning likesom se

hele saken i et *nytt lys*, fra et annet synspunkt.

Da de var *ombord*, verken så de den vœpnede vakt eller forstod hjelpens art. Men ved slavens beretning(ord) fikk de se det hele liksom *utenfra*, fra sjørøernes synspunkt; og fra dette synspunkt tok hele saken seg *ganske annerledes* ut. Da fikk de vissheten.

Forskjellen mellom tro og visshet er altså som forskjellen på synsvinkler. Så lenge *du tror*, så lenge ser du hele frellesaken egentlig fra din *egen side*. Derfor ser du meget svakhet og nød, føler megen synd og samvittighetsanklage, føler deg ofte fordømt og borte fra Gud, har mest lyst til å gråte og jamre – og må likevel rope til Gud, må likevel stå på Ordet, må likevel lite på at det er sant, må likevel tro at Gud er deg nør, at han forlater din synd, selv om du intet føler.

Men når Gud *gir deg forvissning*, da bruker han Ordet, og så forklarer og opplyser han Ordet slik for deg, at du i og med Ordet får lov til å se hele din frellessak fra *Guds side*.

Det er en vidunderlig erfaring, når du første gang får lov til i Ordet å skifte *synsvikel*. Og det er vidunderlig fram gjennom hele kristenlivet, når Gud bruker Ordet, og gjør Ordet så tydelig for oss at vi får se oss selv, hele vår person, hele vårt liv liksom *utenfra*, slik som det tar seg ut fra *Guds side*. Da er det vi blir sterke og glade, frimodige og fullt forvisset.

(Utdrag fra tale)

Hvor stort rom har Jesus fått hos meg?

Mange av oss kristne har lite rom for Jesus både i hjerte, i liv og i heim. Spør deg selv, kristen: Har Jesu ånd og sinn makt over mitt humør, mine ord og gjerninger i hverdagslivet? Er Jesus på kontoret ditt? Styrer han deg i forretningen din, i barnerommet, i dagligstua, mellom tjenerne, barn og arbeidskamerater?

Mange som synger høyt i forsamlingsalen til pris for Frelseren, roper korsfest! på kontor, i handel og vandel, i kjøkken og heim. Hvorfor? Fordi Jesus står utenfor så mange rom i ditt indre menneske. Kristi ånd har grepet vår ånd, men har fått lite rom i vår person, våre tanker og vår vilje.

Den kristne skal vokse i nåde og kjennskap til Kristus, og denne vokster gir større rom for Jesus, så han mer og mer får komme inn til oss. Om dette "inntog" stanser opp, da stanser også vår vekst i Gud, og vi siger tilbake i avmakt. Synder som hadde makt over oss før vi vendte om, kommer tilbake med større styrke enn før og tar plassen i hjertet.

Kristne: Lukk mer opp for Jesus Kristus! Lukk døra opp til de rom som du ser at han ikke har fått makt over. Si til ham: her og her taper jeg. Skjul ikke dine nederlag og din avmakt for ham..... Og like sikkert som noen av oss gjør det, like sikkert skal ordet: "Frykt ikke Sions datter!" nå oss med trøst og kraft fra ham som lengter etter å komme mer og mer inn til sitt folk.

Ludvig Hope

KRISTUS I GT

Av Per Bergene Holm

ISRAEL – KVINNEN MED BARNET

Fra løftet gitt til Adam og Eva om kvinnens avkom som skulle knuse slangens hode, går det en rød tråd igjennom hele GT. Fra ei side sett er hele GT historien om kvinnen som "var med barn og skrek i barnsnød og fødsels–veer" (Joh.åp.12,2). Det er den øtten som arver løftet som lik en mor bører "Sønnen" i sitt skjød, han som i tidens fylde skulle bli født av en kvinne (Gal.4,4), til frelse for slekten. Slik blir Israel lik en kvinne som bører et guttebarn i sitt skjød, og det er kun i kraft av dette guttebarnet Israel er noe, det er Kristus som gir Israelsfolket dets sørstilling. Dette ser vi ikke minst ved løftet til Abraham, at alt dreier seg om Sønnen.

Eva håpet at det allerede var Kain, siden håpet Lamek at det var Noah som skulle bli den som brakte dem trøst på den jord Herren hadde forbannet for syndens skyld (1.Mos.5,29). Og selv om Noah var en skygge og et forbilde på "løftesønnen", så var heller ikke han oppfyllelsen av løftet til Eva. Etter vannflommen ser vi hvordan "skyggen av Kristus" blir klarere, gjennom Guds utvelgelse av Sems øtt, og av Abraham, Isak, Jakob og Juda.

Av Sems øtt: (1.Mos.9,25–27)

Like etter vannflommen gjentar Gud sitt løfte overfor Noahs sønner, og denne gangen knyttes løftet til Sems øtt (Herren kaller seg "Sems Gud"), mens Kam for sin synd og vantros skyld blir forbannet. Likevel er det tydelig at både Kam og Jafet ved å gi seg inn under Sems øtt, dvs ved tro på løftet som var knyttet til Sems øtt, kunne få del i Sems velsignelse. Det er også klart uttrykt ved det profetiske ord om at Jafet skal bo i Sems telter.

(Slik Kains øtt var en antikristelig øtt, en øtt som stod løftesøtten imot og som "stilte seg foran kvinnen som skulle føde, for å sluke barnet så snart hun hadde født" (Joh.åp.12,4), slik er det også med Kam og hans øtt, sørlig hans sønn Kana'an – som på en sørlig måte skulle komme til å stå løftesøtten imot og søke å gjøre slutt på den. Derfor den sørlige forbannelsen over Kana'an).

Noahs øtt ble spart i vannflommen, slik at Guds evige råd til frelse gjennom "kvinnens avkom" kunne virkeligjøres gjennom Sems øtt. Noahs slekt ble likevel hovmodig etter frelsen fra vannflommen, noe som også gjaldt Sems øtt, og i stedet for å

søke Guds velsignelse og velbehag i tro til løftet om Sønnen, så vendte de seg i hovmot bort fra Gud og ville være sitt eget forsyn og satte all sin lit til seg selv (Babels tårn). Derfor måtte Gud slå dem med forvirring, gjøre dem små og hjelpeheløse, for at de om mulig skulle søke ham og finne ham (Ap.gj.17,26–27), dvs. at de gjennom tro på løftet til Sems øtt kunne finne Guds nåde og velbehag.

Av Abrahams øtt – til frelse for alle jordens slekter:

Så kalte Gud i Sems øtt ut Abraham, ikke på grunnlag av guds frykt og verdighet, men av nåde, og forkynte ham løftet om at i hans øtt skulle det avkom bli født som tidlige re var lovet og som skulle bli til velsignelse for alle jordens slekter. Skyggen av Kristus blir stadig klare re. Løftessønnen skal være av Abrahams øtt.

Når først "dekket er tatt bort", ser vi at hele det gamle testamente forkynner oss løftet om Kristus, og vi ser at all velsignelse og velbehag hos Gud er knyttet til løftessønnen og at hele historien dreier seg, ikke om den "gudfryktige slektslinje" som for sin guds frykts skyld eide Guds velbehag og velsignelse, men om "løftets slektslinje" som for Guds evige råds og nådes skyld var bærer av velsignelsen i kraft av Sønnen som skulle komme. Og vi ser at bare de er under

Guds velsignelse som i tro gir seg inn under løftet og lever med Gud i kraft av løftet.

At det forholder seg slik, at alt dreier seg om løftessønnen, det ser vi tydelig ved Isak og Ismael. Og at det ikke er på grunnlag av fortjeneste og guds frykt en bærer løftet og velsignelsen, det ser vi ved Jakob, som arvet velsignelsen og løftet på et tids punkt da han var alt annet enn gudfryktig. Og enda tydeligere blir det vel ved Juda, som til tross for sitt ugodelige liv og sin usedelighet får løftet knyttet til sin øtt (1.Mos.49).

Det vi ser i 1.Mosebok er at Guds frelsesråd har alle jordens slekter som mål (løftet til Eva og senere til Abraham sier det tydelig), men at dette råd fremmer Gud gjennom en bestemt utvelgelse av en øtt (Sem), og i denne øtt en person (Abraham), og i hans øtt igjen skjer det en stadig utvelgelse. Denne utvelgelse er ikke en utvelgelse til frelse, men en utvelgelse til å være bærer av velsignelsen i kraft av løftet om kvinnens avkom og Abrahams avkom. Og hver den, av hvilken øtt eller stamme i eller utenfor Israel en hører til, som gir seg inn under denne løftets utvelgelse i tro på løftet, får del i velsignelsen.

Når Gud sier at han vil velsigne dem som velsigner Abraham, så er det ikke Abraham som sådan som er årsak til en slik betydning, hvor gudfryktig Abraham enn var. Men det er

fordi Abraham bører Sønnen i sin lend at han får en slik betydning. Det er Abrahams sønn som gir Abraham en slik betydning, at den som velsigner Abraham skal bli velsignet av Gud. På samme måte er det med Israel. Det er "barnet" som Israel bører i sitt skjød, som en mor, som gir Israel en slik betydning, at den som velsigner Israel, skal velsignes av Gud. Uten Sønnen er Israel derimot intet, og er selv under forbannelse.

Av Juda stamme:

Men frelsen kommer altså fra Juda (jødene) og bare de av Israels øett som tror løftet knyttet til Juda og for løftets skyld i tro trer fram for Gud gjennom Juda, får del i den velsignelse som er knyttet til løftet.

Det var det Ismael ikke ville, det var det Esau ikke ville, gi seg inn under ham som hadde løftet knyttet til seg (Isak, Jakob) derfor kom de også under Guds dom og forbannelse, dvs. ikke for sitt ugodelige liv og sin syndighets skyld i og for seg, men for sin vantro og forakt mot løftet.

De historiske bøker siden i GT viser oss hvordan Israels stammer heller ikke vil gi seg inn under løftet som er knyttet til Juda, at fredsfyrsten skulle komme fra Juda (1.Mos.49). Israel ga ikke akt på at løftet var knyttet til Juda og hvordan Juda under ørkenvandringen også var plas-

sert slik at Israelsfolket måtte gjennom Juda for å komme til tabernaklet. Det var under ørkenvandringen umulig å komme fram til tabernaklet uten å passere gjennom Judas leir, et vitnesbyrd om at det bare gjennom Juda var adgang til Gud. Men i Josvas tid reises tabernaklet i Silo, i Efraims land, den stamme Josva, folkets leder, hørte til.

I dommertiden fortsetter frafallet fra løftet. Tempelets plassering vitner om at man hadde mistet troen på løftet. Og mister man løftet og velsignelsen knyttet til løftet, så hjelper gudsdyrkelsen lite. Den kan nok i det ytre gi et visst skinn av guds frykt, men heller ikke mer. Dommernes bok er derfor en eneste stor frafallshistorie, for til tross for mange "omvendelser", så ble det ikke noen virkelig omvendelse, for man vendte ikke om til løftet, bare til sin egen guds frykt, og den holder ikke lenge!

Samuelsbøkene forteller at Saul salves til konge, ikke i kraft av og som en oppfyllelse av løftet vel å merke, men som en oppfyllelse av folkets ønske. Saul var av Benjamin stamme. Og selv om Saul personlig til å begynne med er ydmyk og regner med Herren og setter sin lit til ham, så er hans kongedømme som helhet representativ for Israels situasjon. Saul begynner snart å regne med sin guds frykt, sine offer, den styrke han har vunnet ved Herrens

hjelp, istedenfor å gi akt på Herrens løfte og den velsignelse Gud har knyttet til løftet. Derfor blir det heller ingen vesentlig forandring i folket under Saul.

Saul står som representant for det ypperste av menneskeslekten. Han er en fortsettelse av linjen fra Kain, Is-

mael og Esau – de som vil leve med Gud etter sin egen styrke og guds-frykt, ikke i kraft av løftet. Med David er det derimot annerledes. (forts. neste nr.)

Kvar ser du hen?

Då Peter såg på det harde veret, stormen og bylgjene som var imot, då tok han til å søkkja. Det er også vår erfaring, når me tek til å sjå på korleis me sjølv er, eller på lidinga, motgangen eller motstanden som møter oss.

I slike tider er det berre ein ting du kan gjera. Det er som Peter å ropa: Herre frels meg! Då rette Jesus ut handa og greip han, og Jesus heldt han oppe til dei steig inn i båten.

Jesus sa til han: *Kor lite tru du har! Kvi tvila du?* Og der er me ved årsaka til at me søkk og blir redde i stormen. Så lenge Peter såg hen til Jesus og trudde orda hans, så lenge gjekk han på vatnet. Slik er det også for oss. Så lenge me ser på Jesus og trur på orda hans, så lenge er me fri-modige og går utan frykt. Men ser me på oss sjølv, korleis me er og kva me kan, og på stormen og bylgjene - tida si ånd og motgang og motstand

- då kjem tvilen og fornufta og vender synet bort frå Jesus og Ordet.

Sjå hen til Jesus og Ordet det er trua sitt opphav. (Hebr. 12,1-fg.) "Vil for synd du nåde få, fest ditt øye på Jesus! Vil du fred i sjelen få, fest ditt øye på Jesus! Vil du trygt på havet gå, fest ditt øye på Jesus! Vil du frelsens vei forstå, fest ditt øye på Jesus! Vil du byrden din bli kvitt, fest ditt øye på Jesus! Vil du trygt i døden gå, fest ditt øye på Jesus!"

Her på denne synda si jord finst det berre ein stad der du kan festa ditt auga på Jesus. *Det er i Skrifta sitt ord - Bibelen.*

Les og høyр deg frelst, fri og glad, så du kan leva utan frykt og døy utan frykt, i trua på han som har løyst deg ut, og kalt deg ved navn, og seier *frykt ikkje* for eg er med deg!

Amund Lid

Åndelig lathet!

En vei som mange har mistet livet i Gud på, er åndelig lathet. Våpnene legges til siden bruken av nådemidlene forsømmes, troen får lov å skjøtte seg selv, og gode gjerninger er det ingen av mere. I den første tid av deres kristenliv var det dem så kjørt å lese, høre, tale og skrive om Kristus og omgås han i bønnen, og ved nattverdbordet nyte hans hellige legeme og blod. Men etter hvert tapes i noen grad interessen for dette. Nye gjøremål opptok tiden, nye hindringer inntraff, og Djevelen forstod på mesterlig vis å forstyrre og fremheve betydningen av disse. Han innbilte dessuten sjelen at nå da den visste alt hva den behøvde å vite, kunne den godt for en tid leve på minnet og håpe på at Gud skulle oppholde deres liv. Og kan djevelen bare få føre mennesker bort fra Ordet, så kan han siden føre dem hvor han vil.

Snart ser man ikke andre synder hos seg selv, enn dem fornuften dømmer og straffer. Snart tror man ikke større om nåden, enn man ser seg selv verdig til å tro. Men ettersom syndfølelsen er ved å dø ut, har man trøst nok likevel. Og snart står man etter som det naturlige, rent sjelelige menneske, som man opprinnelig var.

Den åndelige lathet gir seg også til kjenne ved at man ikke innretter sitt liv etter ordets krav og ikke er lydhør for Åndens røst.

C. O. Rosenius

Om forkynnelsen

Jeg tror, at det er intet i den kristne forkynnelse, som satan har så meget imot, og som han så ivrig søker å forhindre, som forkynnelsen av det frie evangelium i den skikkelse hvor det er best skikket til å frigjøre de vakte og føde Guds barn. Han kan jo ikke ha så mye imot at folk blir vakt, når de bare ikke blir frigjort.(....)

Med hensyn til evangelieklyfta, så kan vel neppe noen nå høyere enn det ideal som Paulus oppstiller, når han sier til Galaterne at "Kristus var malt dem for øynene, som om han var korsfestet blant dem." Brødre, dere som forkynner evangeliet – la tilhørerne få se Kristus! Den korsfestede! Mal ham, skildre ham, før hans velsignede skikkelse fram midt i blant oss!

La sjelene få se sin blodsbrudgom! La de tvilende få se naglegapene i hans hender og stikke sin hånd i hans side! La dem som er bittert bedrøvet i sin ånd over purpurrøde synder og over sin motstand mot nådens ånd, – la dem få se hvorledes han engstes og bever og segner under den forferdelige vekt av den forbannelse og straff, som ble lagt på han, for at de må forstå at deres misgjerning er sonet, og deres gjeld er betalt.

Av Johannes Brandtzæg

forts. fra s.154

fektelser, strid og besvær. Her gråter så titt deres øye, De sukker: Akk, var vi dog der!" Golgata var staden der Kristus vann siger, men "verden" ser på krossen og Golgata som den største dårskap. Såleis er det naturlege menneske forblinda, og Herren må få openberra den sanne stoda liksom han gjorde det for tenaren. Men ein dag skal alle sjå og bøye kne for sigerherren frå Golgata.

Det er ikkje sikkert eg kjenner deg, men Herren kjenner deg. Kanskje mismot og fortviling held på å ta overhand i ditt liv? Kanskje du har det som denne tenaren, at du er inne i mørke, og du ser berre "fiendar" kvar du enn snur deg. Djævelen, verda og ditt eige kjøt trengjer seg på og vil ta frimodet og tilliten til Ordet frå deg.

Men kva seier Guds Ord? – Set mot i dei motlause, og stø dei veike (1. Tess.5.14). – Lat ikkje hjarto dykkar uroast! Tru på Gud, og tru på meg! (Johs. 14.1) Herren sa til Paulus: "Vør ikkje redd, men tal, og tei ikkje!"(Apostelgj. 18.9) Kva skjedde med desse som gjekk ut på Herrens Ord og tala og ikkje tagde? Det braut ut vekking i deira spor, og Guds ord hadde stor framgang og fekk makt. (Apostelgj. 19.20) Det er det me treng i dag også, at Guds Ord får makt mellom oss.

Det fins ingen grunn til mismot!

Det er trusstyrkjande å lese om korleis Gud tok seg av ein av sine an-

dre tenrarar, Josva. Han fekk heile folket mot seg, men likevel stolte han på Herrens Ord og løfter. Til slutte ville folket steine han og Kaleb, fordi dei frimodig vitna kva Gud hadde sagt, men Herren berga dei. (4. Moseb. 14)

I Josva 1 møter me Josva att, der Herren talar til han, då han skulle overta etter Moses. Då var det kanskje ikkje så underleg om Josva kunne tenkja på steininga, og mismotet kunne få rom – men så kjem Herren og seier: "Ver frimodig og sterk!" Herren formanar han: "Vik ikkje av til høgre eller venstre, så du kan gå klokt fram i alt det du tek deg føre. Lovboka skal ikkje vike av frå munnen din. Du skal grunde på henne dag og natt.....Du skal ha lukke med deg på vegane dine og fara fram i klokskap."

Tre gonger etter kvarandre minner Herren han på dette, og den siste gongen seier han:"Ver frimodig og sterk! Reddast ikkje, og lat dykk ikkje skrema! For Herren din Gud er med deg i alt det du tek deg føre." Slik tala Herren til sin lydhøyre og kjempande tenar og stridsmann i faren tid, og slik talar han også til sine i dag. "Ver frimodig og sterk! Tru på Herren dykkar Gud, så skal de halda stand! Tru på profetane hans, så skal de ha lukke med dykk!" (2. Kr. 20.20)

Mange er dei som lir over «Josefs skade» i dag, og mange er dei som på kroppen får oppleve kva det vil seie å vere omringa av fienden som Elias og tenaren. Men kjære Jesu ven – kven du så er, miss ikkje motet! Ha tru til Gud! For han som talte til Josva, han

som talte til Elisa og tenaren, han er den same i dag. Han står ved sitt Ord og sine løfter. "Herren var med han og lèt ikkje eitt av orda sine falla til jorda." (1. Samuel 3.19).

"Det fins ingen grunn til mismot For deg som på Kristus trur. Når han fylgjer med på ferda, Kvi då ganga trist og stor?" Slik syng songaren, og kvifor kan han syngje slik? Han har nok erfart å få møte Herren. Den som legg sin veg i Herrens hand og lit på han, han får også oppleve at Herren grip inn(Salme 37.5) og openberrar seg for hjarta. Då får ein sjå situasjonen frå himmelsk synsstad, og då ser alt annleis ut. Då får ein også sjå kor frimodet har sin grunn:"I ham har vi frimod..... Difor bed eg om at de ikkje må missa motet".(Ef. 3.12–13)

Bann i leiren

Etter at Josva og folket hadde innatt Jeriko, skulle dei innta den vesle byen Ai. Det var ein liten by, så berre 3000 mann drog ut, men kva skjedde? Mange av Israels menn blei drepne, og hjarto til folket gripne av redsle, og vart som vatn(7.6).

Dei tapte i kampen mot fienden, trass i at Herren hadde sagt han skulle vera med dei og kjempa for dei – kva kunne årsaka vere?

Verken Josva eller folket forstod kva som skjedde. Mange tankar gjorde seg sikkert gjeldande: Hadde Gud svikta sitt ord? Var ikkje Herren til å stole på? osv. Men Herren sitt Ord var klart: "Det er bannlyst gods hjå deg Israel."(7.13) Det var kome bann i lei-

ren, ved at ein mann i Israel hadde tatt av det bannlyste godset som Herren hadde åtvara mot. Så hadde han greve ned tjuvegodset under teltet sitt, og prøvd å lure både menneske og Gud. Det første hadde lukkast, men Gud klarte han ikkje å lure.

Ytre sett tok ikkje Israel av frå vegen, men det var eit indre fråfall og synd som førte til at dei tapte i krigen. Her trur eg også me ser mange parallellear til åndssituasjonen i vårt folk. Ein kan ikkje omtolke eller forkaste Guds Ord, som enkeltperson eller som Guds folk utan at det får konsekvensar. Det er å forkaste Herren sjølv.

Ein kan ikkje gje rom for, eller forsvare ei einaste synd, då vil ein oppleve det same som Israelsfolket – ein tapar i åndskampen. Diverre er det det som skjer i mange samanhengar i dag, ein er kome på kollisjonskurs med Guds Ord. Sjølv om ein ytre sett kan vere "aktiv" i kampen, vil alltid det indre forfall på sikt også få ytre konsekvensar. "Nei, lydnad er betre enn offer, vilje til å høyra er betre enn feitt av vêrer:"(1. Samuel 15.22)

Kva var løysinga for Israel? Guds svar var ikkje til å ta feil av då heller: "Du kan ikkje stå deg mot fiendane før de skil dykk heilt av med det bannlyste."(Josva 7.13) Det måtte oppgjer til for Israel, Guds folk. "Kor lenge vil de halte til begge sidene?"(1. Kongebok. 18.21) Det er mange som i dag er i helvetes gru, fordi dei ikkje ville gje slepp på synda. Dei halta til begge sider inntil dei slo augo opp i

den evige fortaping – og det blei eit evig forseint i deira liv.

Dersom du og eg skal få eige fred med Gud i eit godt samvit, då må også synda fram i lyset. David som både fall i hor og som blei ein drapsmann for å skjule si synd, han seier: "dag og natt låg di hand tungt på meg". Den som har møtt Den Heilage Gud, veit kva det vil seie – det er forferdeleg.(Jesaja 6) Ein føler at ein vil gå til grunne. Andre har prøvd å "røme" frå syndeskuld, men den som er av sanninga må erkjenne som David: "Kvar skal eg fara frå din Ande, og kvar skal eg røma frå ditt åsyn." Det er umogleg å røme frå Den Heilage Gud, og det er umogleg å løyne synda om ein vil leve rett og godt med Gud.

Kva gjorde David? Han sanna si synd for Herren. Han gjekk til Jesus med sine synder, og kva fekk han oppleve? Jau, Herren tok bort syndeskulda. "Alt som var meg imot, ble utslettet med blod, det ble naglet til korset med ham." "Men der synda blei stor, vart nåden enno større."(Rom. 5.21)

Ver ikkje redd og miss ikkje motet!

Kva førte så Guds tale til mellom Israels folk? Det førte til oppgjer, synda måtte fram i lyset, og Akan, den skuldige, fekk oppleve Guds vreide og dom over synd. Kva skjedde då? Gud tala på ny til Josva: "Ver ikkje redd og miss ikkje motet"(8.1). "For eg vil gje byen i di hand."(8.18) Dei fekk oppleve at Gud var til så stole

på, han var trufast, sjølv om dei hadde vore trulause.

Skal du og eg, og skal Guds folk vinne siger i åndskampen i dag, då må me få eige det lydhøyre hjarta og få leve i "lyset". Då står det at Jesu, hans Sons blod reinsar oss frå all synd.(1. Johs. 1.7) Då kan du ikkje løyne noko for din Herre og frelsar, og du vil få erfare og høyre: "Eg søkte Herren, og han svara meg, han fridde meg frå alt som skremde meg. Dei såg opp til han og stråla av glede, og deira andlet raudna aldri av skam." (Salme 34.5–6) "Ver frimodig, son! Syndene dine er tilgjevne!."(Mat. 9.5)

Det er på same plassen Guds folk finn sin styrke i dag også, og Gudsordet seier: "ver ikkje sorgfulle, for gleda i Herren er dykkar styrke!" (Nehermia 8.10) I Kristus har du alt du treng for tid og øeve. Ta derfor Guds fulle rustning på dykk, så de kan stå dykk mot djevelens lumske åtak.(Ef. 6.12), og sving Andens sverd med stort frimod(17). Då vinn også Guds folk siger i åndskampen, når Herren aleine får vera vår styrke.

Då får ein også erfare det same som Josva: "For Herren din Gud er med deg i alt det du tek deg føre."(1.9) "Fremmad, Kristi høermenn, Frem til hellig strid! Foran oss går Jesus, som i fordums tid! Se, for Jesu–navnet Satans hør må fly. Frem da, Kristi høermenn, frem til seier ny! Holveds porter skjelver ved de frelstes sang, Stem da i en lovsang, brødre enn en gang!"

Misjonssambandet og Lekmannsmisjonen normaliserer forholdet

Av Martin Eikeland

Det er slutt på isfronten mellom Norsk Luthersk Misjonssamband(NLM) og Norsk Luthersk Lekmannsmisjon(NLL). Nå skal forholdet "normaliseres".

Siden 1963 har forholdet mellom Misjonssambandet og Lekmannsmisjonen vært svært betent. NLL oppstod etter en strid i NLM. Flere lokale NLM-ledere forlot organisasjonen, og dannet Lekmannsmisjonen. (.....)

I forbindelse med at NLL nå innleder et misjonsarbeid i Arequipa i Peru, der også NLM arbeider, ble det naturlig med samtaler mellom Misjonssambandets ledelse og ledelsen i Lekmannsmisjonen.

Etter et møte på NLMs kontorer i november 1994 sendte Egil Grandhagen ut et "hyrdebrev" til sine kretssekretærer, der han fortalte om situasjonen. I dette brevet manner han til normalisering av forholdet til Lekmannsmisjonen.

Fra vår side ønsker vi på ingen måte å bidra til at frontene blir skarpere. Vi ser det tvert imot som ønskelig at forholdet til NLL kan normaliseres der situasjonen er moden for det lokalt, skriver Grandhagen.

– Vi vil forholde oss til Lekmannsmisjonen som til venner. Vi ønsker å ha et normalt forhold og vil opptre på en avslappet og tillitskapende måte, sier Egil Grandhagen til Vårt Land. Han medgir imidlertid at det lokalt fortsatt er dype sår etter striden på begynnelsen av 1960-tallet, og at han derfor har forståelse for at enkelte innen NLM har problemer i forhold til NLL.

– Her er det imidlertid ikke snakk om formalisert samarbeid eller sammenslåing. Men både lokalt i Norge og ute på misjonsfeltet i Peru er det viktig at vi kan ha åpne og gode kanaler oss imellom, sier Egil Grandhagen.

(Utdrag fra artikkelen i Vårt Land 22. september 1995)

Kommentar til artikkelen i VL

I samanheng med misjonsarbeidet som Lekmannsmisjonen no har fått i Peru, blei vi invitert til møte med leiinga i Misjonssambandet i Grensen 19 i fjor haust. Vi som var med fra Landsstyret i NLL, opplevde møtet som positivt og godt. På møtet samtalte vi om arbeidet som vi har starta opp med i Peru, men kom også inn på forholda her heime.

Som Grandhagen uttrykkjer det i artikkelen, er det ikke snakk om formalisert samarbeid eller sammenslåing, men at vi respekterer kvarandre sitt arbeidslag på lik linje med andre arbeidslag i Guds rike, både heime og ute.

Vi har også opplevd at misjonsfolket i Lekmannsmisjonen har gledd seg over den normaliseringa som no har skjedd. På bedehusa er ikkje alltid flokkane så store, og då opplever ein også at "Det Heilage Samfunnet" går på tvers av organisasjonsgrensene, og at ein får gle seg i lag i Ordet.

Karl B. Bø, formann i Lekmannsmisjonen

Nytt fra Bibelskolen

Sommerskole på Fossnes:

Først vil vi si takk for sist til alle dere som var på sommerskole på Fossnes denne sommeren! Helt siden Lekmannsmisjonen kjøpte bygningene og eiendommen til bibelskolen, har det blitt arbeidet for å gjøre stedet i stand til å ta imot et slikt arrangement. Nå har det vært holdt både nyttårssamlinger og pinsestevner på bibelskolen tidligere, men det var likevel først nå i sommer vi fikk sett om kapasiteten var stor nok til å avholde hovedsommerskolen på Fossnes. Det ble noe trangt ved måltidene, men ellers må vi si at det gikk greit rent arrangementsmessig. Hvis det skulle bli aktuelt å legge sommerskolen til Fossnes senere, så tror jeg også at plassproblemene ved måltidene skal løse seg.

For oss som arbeider ved skolen, var det godt å bli ferdig med alle bygningsmessige forandringer og utbedringer. Det var på mange måter godt å ha noe å arbeide fram i mot, og hadde det ikke vært for sommerskolen, så hadde nok ikke så mye blitt gjort ferdig til i sommer. Selv om det fortsatt står igjen en del arbeid med overhaling av vinduer o.l., så kan vi regne med å være ferdig med de mest omfattende utbedringene. Det er vi glade for, og vi vil samtidig benytte anledningen til å takke alle som har hjulpet til underveis.

Dette innebører vel også at vi er ferdige med de mest betydelige investeringene ved skolen. Nå håper vi å kun-

ne betale ned gjelden så snart som mulig, helst i løpet av neste år. Vi regner med å kunne betale ned en god del allerede i år.

Nytt skoleår:

Vi er godt i gang med et nytt skoleår, og vi er i år flere elever enn noen gang tidligere. To elever tar 1-årig kurs, seks tar halvårig kurs på deltid over ett år, og i tillegg har vi noen som følger undervisningen mer sporadisk, blant annet to som fast følger undervisning i hebraisk. Det har dessuten stadig vært besökende innom skolen som også har fulgt undervisningen, så vi har flere dager hatt fullt klasserom med 10–12 elever. Det har vært til stor oppmuntring.

Som nevnt har vi i år tilbud om undervisning i hebraisk. Det hører ikke med til den ordinære undervisningen på noen av kursene, men er mer et slags valgfagstilbud for dem som har lyst. Seks personer følger undervisningen og de er flinke til å lære seg språket, selv om de nok må regne med en del måneder videre arbeid før de kan lese grunnteksten på egenhånd!

Vi vil fortsatt be dere som ber til Gud om å huske på oss ved Bibelskolen, både personale og elever, i deres bønner. "Be også for oss, at Gud må åpne en dør for Ordet, så vi kan forkynne Kristi hemmelighet" (Kol.4,3).

Av Per Bergene Holm

Bibelhelg på Skårneshimen

I midten av oktober var det atter bibelhelg på Skårneshimen, og me fekk oppleva gilde dagar der me fekk mat for sjela. Det var mellom 110–120 born, ungdom og eldre som hadde møtt fram frå Oslo i aust og til Nordmøre i nord.

I år var det Godtfred Nygård, Reidar Linkjendal og Håvar Fjære som fekk dela Guds Ord med oss. Nygård

talte fredagskvelden frå Hebr. 12.1–3, og laurdagen ut frå Mat. 25.14–29 om kallet frå Gud og faren for å grave ned "talenten".

Linkjendal talte under sitt første møte ut frå teksten i Mat. 3.1–9 om døyparen Johannes under overskrifta: Brukbar for Gud. Om søndagen tala han over teksten for dagen frå 1. Johs. 2.15–17, om korleis fråfallet gjer seg gjeldande, men også om at den som lyttar til Ordet vert verande til evig tid.

Fjære talte laurdag formiddag om den første familie på jord, under temaet: Korleis møte Gud på rett måte? Han tok utgangspunkt frå 1. Mosebok 4.1–5 og Gal. 4.29 og drog linjene frå Kain og

Abels gudsdyrking – om han som hadde funnet offerlammet.

Om laurdags-kvelden talte han over emnet "Langfredag og dommedag", om dragsuget frå helvete, men også om eit

Ei gruppe fra Broderrøsten i Vestfold song laurdag kveld.

anna dragsug som ein kan møte over ein open bibel, og ved å lytte til dei åndelege songane frå dei som har vandra før på den veg. Denne vind som går mot Golgata og langfredag, derfor kan menneske få oppleva dommedag på Golgata i dag, avslutta han. Om laurdagskvelden var det som vanleg vitnemøte, og mange nytta anledningen.

Det blei tatt kassettopptak av siste møtet til Godtfred Nygård og Håvar Fjære, og begge møta til Reidar Linkjendal. Desse kan bestillast hjå Johannes Sørbø, 4262 Avaldsnes, tlf. 52842110. I offer kom det inn ca. 19.000 kroner. (drl)

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

– Behov for åndelig støtte og veiledning

Det var Jon Espeland som uttrykte dette før han i slutten av oktober dro til Peru for oppfølging av misjonsarbeidet. I Peru har de ingen luthersk/ roseniansk tradisjon slik som oss, og derfor trengst det mye hjelp slik at de kan få løse oppgavene på en bibelsk riktig måte. Rent sjelesørgerisk er det også viktig å få samtale med den enkelte av medarbeiderne, sier han.

I forbindelse med besøket, blir det også arrangert bibelhelg i Arequipa, hvor han skal delta. Avslutningsvis understreker han at det er

viktig å huske på arbeidet i bønn, slik at vi også i misjonsarbeidet kan få vandre på de veier Herren legger til rette. (drl)

Jon Espeland

NYTTÅRSSAMLING PÅ FOSSNES, 29. TIL 1. JAN.

Talere: Sven Berglund, Jan Oscar Butterud, Helge Dalen, Olav Fossdal, Karl Notøy

Priser: Full pensjon kr. 400. 13-18 år kr. 200. Familierabatter.

Påmelding: Lars Fossdal, tlf. 33 33 94 16. Håvar Fjære 33 11 08 31

Program tilsendes ved påmelding.

ALLE ER VELKOMMEN TIL SAMLING OM GUDS ORD!

Returadresse:

LOV og EVANGELIUM
5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72

Trykk: Øystese Trykkeri
5610 Øystese